

DELEATUR

Győrfi Kata

FEBRUÁR 8., DÉLUTÁN

Pe hazajött, mert lejárt a fesztiválidőszak, és különben is a legutóbbi utazásától, azt mondja, annyira elege lett az egészből, hogy még meg is fázott, mint a kutya, mondja, és ha csak nem azért hívják legközelebb, mondja, hogy átadjanak neki valamilyen díjat, vagy támogassák a következő filmjét, mondja, ő biztos nem fog repülőre szállni, és szállodákban reggelizni hiába. De, nevet Pa, honnan fogod tudni előre, hogy kaptál díjat, hát nem az a lényeg, hogy odacsődítenek mindenkit, s nagy feszültségek és izgulások közepette egyszer csak bejelentik, hogy ki a legtehetségesebb idén, mondja úgy, hogy a kérdés locsog a gúnytól, és azon gondolkodom, hogy ezt Pe hogyan fogja érteni, mert én nem tudom Pa hangsúlyaiból eldönteni, hogy a filmszakmára vagy Pe ez iránt érzett szenvedélyére irányul a gúny. Ki is megyek cigizni, beszéljék meg, nincs kedvem állást foglalni. Hárman három különböző helyre utazunk, amikor hazamegyünk, sőt, Pe, azt hiszem, nem is utazik, vagy legalábbis, ha az anyjánál tölti az ünnepeket, biztosan nem, és valószínűleg vele tölti, mert néha viccesen mondja, hogy menjél haza anyádhoz, és ebből az a vicces, hogy nem a megszokott káromkodásformába rakja az anya szót, és bár az ahhoz méltó hangsúllyal mondja, és nevet, kicsit mégis melegebb lesz az egész, és nekem erről mindig az jut eszembe, hogy Pe-nek valószínűleg az az otthon, ahol az anyja van, de erről még soha nem beszéltünk. Pa-nak könnyű kimondani, hogy megyek haza, mert tudjuk, de főleg ő tudja biztosra, hogy az a város, ahol született, ahol felnőtt, ahol tanult, és ahol a szülei és a testvérei élnek, az ugyanaz, ugyanott van, és ott is marad örökre, és nem is az azzal szembeni irigységről szoktam neki beszélni, mert szerintem érzi, amikor olyan könnyedén kimondja azt a szót, akkor néha látom az arcán, hogy mintha kicsit szégyellné magát, pedig nem kéne, és mi ettől nem is leszünk boldogabbak, hanem inkább arra csodálkozom rá, és mondom el neki, hogy ettől a biztonságosságtól, milyen erős és határozott tud lenni helyzetekben, milyen könnyen tud jó döntéseket hozni, és nekem ez mennyire hiányzik. De ez nem baj, mondja Pe, mert azért két város és család között utazgatni az ün-

nepek alatt is izgalmas tud lenni, és kicsit azt érzem a hangsúlyából, hogy ő ezt most valóságosabbnak látja, hogy neki, ha választani kéne, biztos ezt választaná, és nem tudom, hogy ezt szánalomból vagy őszinte együttérzésből mondja, de ráhagyom, kicsit jólesik, és elkezdem sorolni ennek a mindenféle előnyeit, hogy így legalább nem kényelmesedem bele soha semmilyen kapcsolati- vagy élethelyzetbe, hogy így legalább tudom, hogy mindig el kell majd menni mindenhol, hogy így legalább tudom, hogy az a biztonság, amit helyeken és emberek között érzek, az egy hamis, kívülről jövő és múlandó biztonságérzet, és már kezdek belemelegedni, és hálát adni az életem alakulásának, amikor megszégyeltem magam, s inkább elviccelem, hogy s ráadásul az angyal is két helyre jön. Ezen mindhárman nevetünk, és Pe kacagás közben valahogy kinyögi, hogy menjél haza, Pa-val egyszerre kérdezzük, hogy de hova, és hangosabban fulladozunk, mindhárunk fejében elhangzik a Pe válasza, de annyira nevetünk, hogy nem mondja ki senki, és ettől mintha még hangosabban kacagnánk, és még kevésbé kapnánk levegőt. Pa-val mostanában eltávolodtunk egymástól, amit nem is pontosan értek, és nem is pontosan tudom, hogy mikor és főleg, miért történt, de egyszer csak azon kaptam magam, hogy bár itthon van, mégis egyedül főzök és eszem, ami nem baj, mondom Pe-nek, mert szeretek én néha egyedül lenni, de régebb soha nem fordulhatott ez elő, és, hogy érzékletesebb és dramatikusabb legyen a helyzet, képzelj, mondom Pe-nek, múltkor álltam a becsukott ajtója előtt, és legalább hosszú három percig azon vaciláltam, hogy bekopogjak-e, és ha már igen, akkor utána mi legyen az első szavam, és azután mi legyen a második, és egyáltalán mit akarjak mondani neki. Pe nevet, és ebbe a nevetésbe érkezik vissza Pa a mosdóból, én meg nem tudom hogy mondani, hogy ez nem vicces, hogy ez nekem tényleg nem jó. Pa nevetve leül a helyére, vagyis oda, ahonnan felállt, mert nekünk amúgy nincsenek helyeink az asztal körül, vagyis akárki jön hozzánk, leül valahova, és ha utána valamilyen indíttatásból megkérdezi, hogy ugye nem a valamelyikünk helyére ült le, mindig rávágjuk, hogy nem, nekünk nincs helyünk, és kacagunk, de soha nem magyarázzuk meg, mint ha ez valamilyen ki nem mondott egyezés lenne, hogy ne szokjuk meg, hogy itt vagy ott ülünk mindig, és, ha valamiért egy alkalommal mégis elfoglalja valaki azt a helyet, akkor amiatt ne érezzük rosszul magunkat, hogy az a miénk, hogy mi azt a szöveget és abroszmintát megszoktuk, és, ha máshol kell ülnünk, akkor az nekünk rossz. Mintha ez egy ki nem mondott egyezés volna, töröm meg a nevetést. Az, hogy nem kopogsz már be, vagy mi, kérdez rögtön vissza Pe, és Pa kíváncsian iszik az italából, és várja a

válaszom, hátha kiderül számára, miről beszélünk, anélkül, hogy rákérdezne. Zavaromban mondom, hogy nem, dehogyis, már megint nem figyelsz, az az egyezség, hogy az ember tényleg az anyjához megy haza, az a ki nem mondott egyezség, hogy az ember az anyjánál érzi otthon magát, ha tesszik, ha nem. Na, menjél haza, mondja Pe, ezt te sem gondolod komolyan, pont te, és Pa közben úgy érzi, tiszta a téma, én ehhez az anyás dologhoz nem tudok érdemben hozzászólni, mondja, de látom, hogy valamit mégis fog mondani, mert ő egy ilyen lány, aki ha nem is tud hozzászólni, akkor is mindig hozzászól, és mondja is, hogy viszont ő ezeket a ki nem mondott egyezségeket nem érti, és nem is ismeri fel soha, és valamiért nem is szereti őket, úgyhogy akkor ő most meg is ragadja az alkalmat, és élesen váltana is, főleg, hogy Pe is itt van, hátha könnyebben tudunk arról beszélni, hogy az a csend, ami köztünk van, mostanában is egy ilyen ki nem mondott egyezség.